

10-07-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - শিৱবাবাৰ চিত্ৰ এটা কোঠাত ৰাখি থোৱা, ক্ষণে ক্ষণে গৈ চিত্ৰৰ সন্মুখত বহি বাৰ্তালাপ কৰা, তেতিয়া গোটেই দিন স্মৃতি থাকিব"

***প্ৰশ্ন:-** নতুন আৰু অতুলনীয় প্ৰেম কেনেকুৱা, যাৰ অনুভূতি কেৱল সংগমতহে হয়?

***উত্তৰ:-**বিচিত্ৰ পিতাৰ লগত হোৱা প্ৰেম - এয়াই হল নতুন প্ৰেম। তোমালোকে জানা নিৰাকাৰ বিচিত্ৰ বাবা এই সাক্ষাৎত আহিছে, আমি তেওঁৰ সন্মুখত বহি আছো, সংগমত আমি ডাইৰেক্ট (পোনপটীয়াকৈ) ঈশ্বৰৰ প্ৰেম লাভ কৰো - এয়া হৈছে নতুন আৰু অতুলনীয় প্ৰেম। গোটেই কল্প দেহধাৰীসকলক প্ৰেম কৰিলো, এতিয়া বিদেহী পিতাক প্ৰেম কৰিব লাগে। এনেকুৱা প্ৰেম সংগমতহে হয়।

***গীত:-** কোন আয়া মেৰে মন কি দ্বাৰে.... (কোন আহিল মোৰ মনৰ দুৱাৰডলিলৈ...)

ওম্ শান্তি। সন্তানসকলে জানে যে বেহদৰ (অসীমৰ) পিতা বিচিত্ৰ আৰু এতিয়া এক নতুন প্ৰেম অন্তৰত ৰাখি আমি বাবাৰ ওচৰত বহি আছো বা আহিছো। ইয়াক নতুন প্ৰেম বুলি কোৱা হয়। ঈশ্বৰৰ প্ৰেম সন্তানসকলে মাত্ৰ এবাৰেই পায়। সন্তানসকলে বুজিব পাৰে সঁচাকৈ পৰমপিতা পৰমাত্মাক আমি সকলোৱে স্মৰণ কৰো। তেওঁ সন্তানসকলক পঢ়ায়। সেই নিৰাকাৰ বিচিত্ৰ বাবা এওঁৰ শৰীৰত আহিছে। পৰমপিতা পৰমাত্মা আমি আত্মসকলৰ পিতা। এতিয়া আমি তেওঁৰ পৰিচয় পাইছো। এই প্ৰেমো অতুলনীয়। সাধাৰণতে সদায় দেহধাৰীকে প্ৰেম কৰা হয়। এওঁ বিদেহী, দেহহীন। আমি তেওঁৰ সন্মুখত বহি আছো। তেওঁ অতি মৰমেৰে পঢ়ায়। তেন্তে নতুন কথা নহ'ল জানো। আগতে যি আশা আছিল - ধন পোৱা হ'লে, মহল পোৱা হ'লে, সেই সকলোবোৰ আশা পৰিৱৰ্তন হৈ গ'ল। গোটেই দুনিয়াতে তোমালোকৰ আশা পৰিৱৰ্তন হৈছে। আমি এতিয়া বাবাৰ পৰা বিশ্বৰ মালিক হ'বৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছো। এতিয়া তোমালোক সন্মুখত বহি আছা। তোমালোকে জানা যে তেৱেঁই সকলো আত্মাৰে পিতা পতিত পাৱন শিৱ। স্মৰণো তেওঁকেই কৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল সন্মুখত বহি আছা। অন্তৰত উৎসাহ আছে - বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ অধিকাৰ ল'ব লাগে। বাবা কিমান বিচিত্ৰ, অতুলনীয়, ৰানদাৰফুল (বিস্ময়কৰ)। এয়া আৰু কোনেও নাজানে। কেৱল তোমালোকেহে জানা - পিতাই কেনেকৈ নিজৰ কৰি লৈ আকৌ পঢ়ায়। গতিকে এনেকুৱা কি উপাই উলিয়াবা যে ক্ষণে ক্ষণে পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিব? পিতাই ৰায় দিয়ে - প্ৰত্যেকেই নিজৰ ঘৰত শিৱৰ চিত্ৰ ৰাখি থোৱা। শিৱবাবাৰ চিত্ৰ দেখি বুজিব - বেহদৰ বাবা পতিত-পাৱনৰ আগমন হৈছে, পাৱন দুনিয়া স্থাপন কৰিবলৈ। তেওঁৰ পৰা আমি এতিয়া 5 হাজাৰ বছৰৰ আগৰ দৰে উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছো, স্বৰ্গৰ স্বৰাজ্যৰ। আত্মাই জানে- আমি স্বৰ্গলৈ গৈ শৰীৰ সহিত ৰাজত্ব কৰিম। যিটো কথা কেতিয়াও সপোনতো নাছিল, এতিয়া তেওঁ আহিছে গতিকে এটা কোঠা সাজি শিৱৰ চিত্ৰ ৰাখি তাত লিখি দিব লাগে- বাবাৰ আগমন হৈছে। তেওঁ আহিবই লাগে স্বৰ্গ স্থাপনা কৰিবলৈ। নৰকবাসী সকলক স্বৰ্গবাসী বনাবলৈ। ক্ষণে ক্ষণে শিৱবাবাক দেখি থাকিলে স্মৃতিত থাকিব। চিত্ৰ ডিঙিটো ওলোমাই ৰাখে। পতিৰ চিত্ৰও ডিঙিত ওলোমাই লয়। তোমালোক সন্তানসকলৰ বাবেও তৈয়াৰ কৰি থকা হৈছে। পাৰলৌকিক পিতাক স্মৰণ কৰাটো অসাধাৰণ। বাকী সকলোৰে স্মৃতিক সামৰি এজনক স্মৰণ কৰিব লাগে। যেনেকৈ ভক্তিমাৰ্গতো নিজৰ ঘৰত 'পূজা ঘৰ' বা মন্দিৰ সাজে, তেনেকৈ জ্ঞানমাৰ্গতো এটা কোঠা সাজি তাত কেৱল শিৱবাবাৰ চিত্ৰ ৰাখিব লাগে।

মনুষ্যই ভাবে - ব্ৰহ্মাকুমাৰীৰ মুৰুলীয়ে বিকাৰৰ পৰা দূৰ কৰে। হেৰ', এয়াতো ভাল কথা। পাৱন হ'বলৈ নিশ্চয় বিকাৰ ত্যাগ কৰিব লাগিব। নাৰাজ হয় - ভক্তি কিয় এৰা? অচ্ছা, আমি ভক্তি কৰো কিন্তু এজনৰ, দ্বিতীয় কোনো নাই। অন্য সংগই বুদ্ধিযোগ খণ্ডিত কৰি দিয়ে।

তোমালোকৰ যুদ্ধ মায়াৰ লগত। তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰা, মায়াই খণ্ডিত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে। আমি শিৱবাবাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পাওঁ - এনেকৈ স্মৰণ কৰি থাকিম। শিৱবাবাক চাই থাকিলে তোমাৰ কোঠা বৈকুণ্ঠ হৈ যাব। মীৰায়ো ভক্তি কৰিছিল সেই বাবে বৈকুণ্ঠৰ সাক্ষাৎকাৰ হৈছিল। তেওঁকো সাক্ষাৎকাৰ কৰাওঁতাজন শিৱবাবাই হয়। তোমালোকৰ বুদ্ধিত এতিয়া আহিছে - আমি শিৱবাবাৰ দ্বাৰা বিশ্বৰ মালিক হওঁ। ভক্তি মৰ্গত এয়া কোনেও নাজানে - শিৱই কি কৰে? কিয় তেওঁৰ প্ৰতি বলিহাৰ হয়? তোমালোকে বুজি পোৱা - সকলোতকৈ উচ্চ হৈছে শিৱবাবা, তেওঁকেই পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়। পৰমাত্মাৰ পৰা নিশ্চয় নতুন বস্তু পাম। তেওঁক হেভেনলি গড্ ফাদাৰ (স্বৰ্গীয় পিতা) বুলি কোৱা হয়। স্বৰ্গত থাকে শ্ৰীকৃষ্ণ, তেওঁক পিতা বুলি কোৱা নহয়। তেওঁতো শিশু হয়। স্বৰ্গ স্থাপন কৰোঁতা পিতা হৈছে নিৰাকাৰ। তেওঁ দেহধাৰী নহয়। আজিকালিতো সকলোকে পিতা বুলি কৈ থাকে। গান্ধীকো বাপুজী বুলি কয়। কিন্তু সকলো ধৰ্মৰ মানুহে নকয়। অৰ্থতো বুজি নাপায়। তোমালোকে জানা - সকলোৰে বাপুজী হৈছে শিৱবাবা। শিৱ ককা (দাদা) নহয়, বাবা। তেওঁ নিৰাকাৰী দুনিয়াত থাকে। কৃষ্ণক স্মৰণ কৰিব কিন্তু তেওঁতো বৈকুণ্ঠ নিবাসী হয়। ঋষি-মুনি আদি সকলো দেহধাৰী ইয়ালৈ আহি গৈছে। পৰমাত্মা হৈছে নিৰাকাৰ, তেওঁৰ দেহ নাই। সৰ্বব্যাপিৰ জ্ঞানৰ কাৰণে কাৰোৰে বুদ্ধি নচলে। পিতা আহি বুদ্ধিৰ তলা খোলে। ইয়াত হৈছে নতুন কথা। অন্য সৎসংগত এনেকৈ নুবুজে যে শিৱবাবাই জ্ঞান দি আছে। তাততো সকলো দেহধাৰী বহি থাকে। তোমালোকৰ নিশ্চয় আছে- আমি নিৰাকাৰ পিতাৰ পৰা শুনি আছো। নিৰাকাৰ যেতিয়া সাক্ষাৎত আহিব তেতিয়াহে নিজৰ পৰিচয় দিব। কল্পই কল্পই পিতা আহে। আহি (আমাক) মালিক বনায়। তথাপিহে, মায়াই কিমান হায়ৰাণ কৰে! বাধা-বিঘিনিৰ সৃষ্টি কৰে। ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞত অসুৰে বাধা-বিঘিনি আনে। দেহ অভিমান আহিলেই বাধা-বিঘিনি আহে। বাবাই কয় - নিজক অশৰীৰী বুলি ভাব। আমিতো বাবাৰ হৈ গৈছো। বাবাই পুনৰ ওভতাই নিবলৈ আহিছে। এই শৰীৰ এৰি এতিয়া উভতি যাব লাগিব। নিজৰ লগত বাৰ্তালাপ কৰা। সূক্ষ্ম দেহধাৰী বা স্থূল দেহধাৰী সকলোৰে স্মৃতি এৰিব লাগিব। দৃঢ় নিশ্চয় হ'ব লাগে। আমি আত্মাসকল পৰমধামৰ পৰা আহিছো। আমি তাৰ বাসিন্দা। সত্যযুগত ইমান জন্ম ৰাজত্ব কৰিলো। ৪৪ জন্ম ল'লো, এতিয়া নাটক পূৰ্ণ হৈছে। ঘৰলৈ উভতি যাব লাগিব। ঘৰত কিবা গোলমাল হ'লে কোঠালিত শিৱবাবাৰ চিত্ৰ ৰাখি দিয়া।

ব্ৰাহ্মণ লোকে ক্লীক কয় যে শিৱৰ পূজা কৰিব নালাগে। কিন্তু শিৱবাবাতো আহেই মাতাসকলৰ বাবে। বহুতে গৈ শিৱৰ ওপৰত ঘটিয়ে ঘটিয়ে পানী ঢালে। পূজাৰীসকল আনন্দিত হয় কাৰণ মাতাসকলে বেছিকৈ টকা-পইচা দিয়ে। ভক্তিৰ সাঁচা ভাৱনা মাতা সকলৰহে থাকে। পুৰুষ সকলতো অস্থিৰ। বাৰে বাৰে বাহিৰলৈ ওলাই যায়। বুদ্ধিযোগ বহুত ভ্ৰমি ফুৰে। পত্নীৰ পতিৰ প্ৰতি বহুত মোহ থাকে। তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা এয়া দুখংধাম। এতিয়া সুখধাম স্থাপন কৰোঁতা বাবা আহিছে। উপায় উলিয়াব লাগে - আমি পিতাক কেনেকৈ স্মৰণ কৰিম? তেওঁক এই দুচকুৰে দেখা নাযায়। এই আত্মাই কয় - শিৱবাবা আমাৰ পিতা। শিৱৰ চিত্ৰ দেখিলে বহুত সুখী হ'ব।

তোমালোক সন্তানসকলৰ যোগ অব্যভিচাৰী হ'ব লাগে। শিৱৰ চিত্ৰ ৰাখি ক্ষণে ক্ষণে স্মৰণ কৰি থাকা। বাবাই নিজৰ উদাহৰণ দিছিল। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰৰ প্ৰতি মোৰ কিমান প্ৰেম আছিল! পিছত এদিন ভাব হ'ল - লক্ষ্মীয়ে দাসী হৈ ভৰি পিটিকি আছে। এয়াতো ভাল কথা নহয়। তেতিয়া চিত্ৰকৰক ক'লো - ইয়াৰ পৰা লক্ষ্মীকতো মুক্ত কৰি দিয়া। বাকী নাৰায়ণৰ চিত্ৰ জেপত আছিল। এখন জেপত আৰু আন এখন ধনৰ বাকচত। ক্ষণে ক্ষণে চিত্ৰ চাই আছিলো।

মত্ত হৈ গৈছিলো। কিন্তু গোপনে কৰিছিলো। কোনোৱে দেখা নাছিল। নহ'লে কলেহেঁতেন- এওঁ এইবোৰ কি কৰে? প্রথমতে কৃষ্ণৰ প্ৰতি প্ৰেম আছিল আৰু পিছলৈ এই প্ৰেম বিষ্ণুৰ লগত হ'ল। যেনেকৈ ভক্তি ঐকান্তিক হয় তেনেকৈ এই স্মৃতিও ঐকান্তিক হ'ব লাগে, ইয়াত প্ৰাপ্তি বহুত। তেওঁৰ পৰা একো পোৱা নাযায় মাথো অলপ সময়ৰ বাবে সুখ পোৱা যায়। আকৌ পিছৰ জন্মত কষ্ট কৰিব লাগিব। ভক্তি, ব্যৱসায় আদিত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। উপাৰ্জন কৰা তেতিয়াহে খাবলৈ পাবা। বাবাই তোমালোকক এই এটা জন্মতে ইমান পৰিশ্ৰম কৰোৱায় যে 21 জন্ম প্ৰালন্ধ ভোগ কৰি থাকিব। কোনো কষ্ট কৰাৰ দৰকাৰ নহ'ব। 21 জন্ম সদায় সুখী হৈ থাকিব। তেন্তে এনেকুৱা পিতা যিয়ে পুৰুষাৰ্থ কৰিবলৈ শিকায়, তেওঁক স্মৰণ কৰা উচিত নহয় জানো। কোৱা হয় - প্ৰতিটো শ্বাসতে স্মৰণ কৰা। গুৰুসকলে নিজৰ শিষ্যক কয় - মালা জপ কৰা। ৰাম-ৰাম বুলি কৈ থাকা, বচ। ৰাম-ৰাম জপি থাকোতে ৰোমাঞ্চিত হৈ পৰে। ৰাম-ৰামৰ মন্তিত দুৰ্লি থাকে। যেন ৰামৰ পুৰীত গৈ পালে। তোমালোককতো বাবাই কয় - এজন শিৱবাবাৰ স্মৃতিৰ মৌন জপ কৰা যাতে একোৱে স্মৃতিলৈ নাহে। কিন্তু মায়াই বাধাৰ সৃষ্টি কৰে। ভক্তিমাৰ্গত জানো মায়াই বাধা দিয়ে। এয়া হ'ল মায়া আৰু ঈশ্বৰৰ সন্তানসকলৰ যুঁজ। নাটকো কৰে - ভগৱানে এনেকৈ কয়, মায়াই এনেদৰে কয়। এতিয়া হৈছে সংগম যুগ। মায়াৰ উল্টা-পুল্টা সংকল্প-বিকল্পতো আহিয়েই থাকিব। ইমান জোৰেৰে ধুমুহাই আহে যে মানুষ্যকো উৰুৱাই দূৰৈত পেলাই দিয়ে। এয়া আকৌ মায়া ৰাৱণৰ ধুমুহা। তাৰ পৰা বাচি থকাৰ উপায়ো বাবাই শুনাই থাকে। তোমালোকে ক'বা - আমাক পৰমপিতা পৰমাত্মাই ৰাজযোগ শিকায়।

তোমালোকক যদি কোনোবাই সোধে - তোমালোকক এই সন্যাস কোনে কৰালে? গুৰু কোন? তেতিয়া ক'বা - পৰমপিতা পৰমাত্মাই। এনেকুৱা কোনো নহ'ব যাক ভগৱানে আহি সন্যাস কৰাব। সেই সকলো মনুষ্যই, মনুষ্যক কৰায়। ইয়াত পিতা আহি কয় - দেহ সহিত যি সম্বন্ধ আছে সকলো ত্যাগ কৰা। এই পুৰণি দুনিয়া ত্যাগ কৰি নতুন দুনিয়াক স্মৰণ কৰা - সন্যাসীয়ে জানো এনেকৈ ক'ব। এতিয়াতো প্ৰেক্টিকেলত পুৰণি দুনিয়াৰ বিনাশ হ'ব, সেইবাবে বুদ্ধিৰে সকলো ত্যাগ কৰি এজন পিতাৰ লগত বুদ্ধি লগাব লাগে। তোমালোকে 'সগাই' (বিয়া) কৰোৱা নহয়। দেহধাৰীক স্মৰণ কৰিলে 'সগাই' আধৰুৱা হৈ যাব। সৰ্ব ধৰ্মানি..... মই অমুক হওঁ, এয়া হওঁ.....। সেই সকলো এৰি নিজকে আত্মা বুলি উপলব্ধি কৰা। 84 জন্মকতো তোমালোকে জানি গৈছা। এতিয়া আনন্দেৰে উভতি যোৱা। তালি বজাব লাগে। আমি আত্মাসকলে এটা শৰীৰ এৰি আন এটা লওঁ। নিজকে দেহী বুলি ভাবিব লাগে। আমি আত্মা প্ৰথমতে বগা আছিলো, পিছত 84 জন্ম ললোঁ। এতিয়া উভতি গৈ পুনৰ আহি স্বৰ্গত ৰাজত্ব কৰিম। এই স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰোৱাতো কিমান সহজ। শিৱৰ চিত্ৰ জেপত থাকিব লাগে। বাবা আপুনি আহিছে, কিমান মিঠা, আমাৰ বাবা হোৱা নহয় - এনেকৈ কথা পাতিব লাগে। ভক্তিমাৰ্গত কৃষ্ণৰ লগত এনেদৰে কথা পাতিছিলো নহয়। শিৱৰ ফাষ্টক্লাছ (প্ৰথম শ্ৰেণীৰ) লকেট সোণ-ৰূপেৰে বনোৱা হ'ব। গৰিবক (দুখীয়া জনক) সোণৰ আৰু ধনীক ৰূপৰ দিয়া হ'ব। এই মাতা সকল বৰ মিঠা। গাঁওবাসীৰ বহুত ভাল ভাৱনা থাকে। সাধাৰণ সন্তানসকলক দেখি বাবাও আনন্দিত হয়। কৃষ্ণক গাওঁৰ বালক বুলি কয় নহয়। কৃষ্ণতো গাওঁৰ বালক হ'ব নোৱাৰে। তেওঁতো স্বৰ্গৰ মালিক। এওঁৰ (ব্ৰহ্মা) আৰু কৃষ্ণৰ কথাবোৰ মিহলি কৰি দিছে। গাঁওবাসীৰ সম্পূৰ্ণ অনুভৱ এওঁৰ আছে। তেন্তে, শিৱবাবা বা কৃষ্ণ গাওঁৰ বালক হ'ব নোৱাৰে। হয়, এওঁ (দাদা) শিশুকালত আছিল। গাঁৱতেই পালিত হৈছে। তেন্তে, এই সাধাৰণ দেহতে পুনৰ পিতা আহি প্ৰৱেশ কৰিছে। বাবাই মুখ্য কথা বুজাইছে যে সকলো স্মৰণৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। স্মৃতি কেতিয়াও পাহৰিব নালাগে। লৌকিক সন্তানে জানো কেতিয়াবা ক'ব - মই পিতাক পাহৰি যাওঁ। প্ৰেমিকাই কেতিয়াবা প্ৰেমিকক পাহৰি যায় জানো? অসম্ভৱ (ইম্পচিব'ল) কথা। এয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বাবে যত্ন কৰিবলগীয়া কথা। নিৰন্তৰ স্মৰণৰ অভ্যাসৰ দ্বাৰাহে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। নহ'লে আকৌ শাস্তি খাব লাগিব। বিজয় মালাত আহিব নোৱাৰিবা। বাবাৰ মহিমা

যে বুঢ়া-বুঢ়ী, দুখীয়া, গণিকা, অহল্যা, কুঁজা আদিক আহি নিজৰ কৰি লয়। আচলতে কোনো চিত্ৰৰ প্ৰয়োজন নাই। কিন্তু মায়াই পাহৰাই দিয়ে, সেয়েহে চিত্ৰ ৰখা হয়। বুদ্ধিত থাকিব লাগে যে আমি বাবাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। মুক্তি-জীৱন মুক্তিৰ ৰাস্তা দেখিছো। আৰু কোনো পাণ্ডা নায়েই। ইয়াক ইন্দ্ৰপ্ৰস্থ বুলিও কোৱা হয়, কোনোবা পতিত আহি মনে মনে বহিলে পাথৰ বুদ্ধিৰ হৈ পৰিব। বাবাতো অন্তৰ্যামী হয়! এই বাবাই (ব্ৰহ্মা) বাহ্যিকতা দেখে। সেই বাবাই তৎক্ষণাৎ বুজি পায় - পতিত লুকাই বহি আছেহি। তেনেহ'লে, যিয়ে এনেকুৱা পতিতক আনে আৰু যি পতিত আহি বহে- সেই দুয়োজনেই শাস্তি পাব। সেইবাবে কেতিয়াও পতিতক আনিব নালাগে। আইন ইমান কাঢ়া। কোনো ছিঃ ছিঃ পতিতক ইয়াত বহুৱাব নালাগে। নহ'লে অতি কঠিন শাস্তিৰ ভাগীদাৰ হৈ যাব। ইয়াত কোনো চুৰি, ঠগ আদি চলিব নোৱাৰে। পাপ আৰু পুণ্যৰ হিচাপ ধৰ্মৰাজৰ লগত থাকে নহয়। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) সকলোৰে স্মৃতি সামৰি, বুদ্ধিযোগ সকলোৰে পৰা আঁতৰাই এজন পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে। শিৱবাবাৰ কোঠালি সাজি তেওঁৰ অব্যভিচাৰী স্মৃতিত বহিব লাগে।
- (2) নিজৰ লগত মিঠা মিঠা কথা পাতিব লাগে। আমি প্ৰথমতে কিমান সুন্দৰ (বগা) আছিলো, পুনৰ ৪৪ জন্ম ল'লো, এতিয়া আনন্দেৰে উভটি যাওঁ - এনেদৰে নিজৰ লগত কথা পাতি স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাব লাগে।

***বৰদান:-** এজনৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা একৰস স্থিতি বনাওঁতা উচ্চ পদবীৰ অধিকাৰী হোৱা।

একৰস স্থিতি বনাবলৈ হ'লে সদায় এজনৰ স্মৃতিত স্থিত হৈ থাকা। যদি এজনৰ বাহিৰে দ্বিতীয় কোনোৰ স্মৃতি আহে, তেন্তে একৰসৰ সলনি বহুৰস স্থিতি হৈ যাব। যি সময়ত অন্য কোনো ৰসে আকৰ্ষণ কৰে, সেই সময়ত যদি তোমাৰ অন্তিম সময় আহি যায় তেনেহলে উচ্চ পদ নাপাবা, সেইবাবে প্ৰতি চেকেণ্ডতে মনোযোগ দি থাকা। সদায় এজনৰ পাঠ দৃঢ় হওঁক, এজন পিতা, একেই সংগমৰ সময় আৰু একৰস স্থিতিত থাকিব লাগে তেতিয়া উচ্চ পদৰ অধিকাৰ পাই যাবা।

***প্ৰোগান:-** শুদ্ধ সংকল্পৰ ভোজন স্বীকাৰ কৰোঁতাজনহে সঁচা-সঁচা বৈষ্ণৱ।

!!ওম্ শান্তি!!
